

**SİYAH
BEYAZ**

**GÜNNUR ÖZSOY
NEVZAT SAYIN**

Ada The Island

09.02.2024 - 02.03.2024

Ela Cindoruk, Yılmaz Aysan // fotoğraf *photograph*: Murathan Özbek

Günnur Özsoy - Nevzat Sayın

Galeri Siyah Beyaz, 40. yılı olan 2023-2024 sezonunda, birlikte üretme pratiğinin bir karşılığı olarak sanatçı eşleşmelerine ev sahipliği yapıyor. Zamanlarını ve mekanlarını birbirleri ile paylaşan sanatçı ikilileri, aynı malzemeye farklı zamanlarda müdahale etmenin yanı sıra aynı mekânda birbirlerinin malzemelerini ve imgelerini dönüştürüyor. Sanatçı ikililerinin üretim sürecinden başlayan ve temelde bir yaşam pratiği olan bu birliktelik, sanatçıları, galeriyi ve izleyicileri ortaklaşmaya davet ediyor.

Ada, çevresi suyla çevrili ve genellikle diğer topraklardan izole edilmiş bir kara parçasıdır. Bu fiziksel yalnızlık, ada metaforunda genellikle insanın iç dünyasını, bilincini ve varoluşunu temsil ederken, aynı zamanda dış dünyadaki toplumsal ve siyasal yapıları da ifade edebilir. İnsanın kendi iç dünyasını keşfetmesi ve kendini tanıması adeta bir adada yolculuk yapması gibidir.

Günnur Özsoy, kelimelerle ifade edilemeyen, soyut bir düşüncenin imgelerine dönüşen adalarda, varlık ve yokluğun buluştuğu bir gerçeklik sunar. Orada zamanın akışı yavaşlar ve gerçek ile hayal arasında belirsiz bir çizgi çizer. Nevzat Sayın'ın mimari yaklaşımı ise ada kavramının mekânsal boyutunu keşfetmeye olanak tanır, ada dünyanın labirentlerine inenler, soyut düşüncelerin imgelerine dönüşen bir gerçeklikle karşılaşırlar ve bu soyut gerçeklik, kavranması güç bir mekân olarak varlığını sürdürür. Orada ne ada vardır ne de ada olmayışı; tanımlanan boşluk her türlü kavramın dışındadır.

ÖZLEM ÖZTÜRK KARADOĞAN: Serginiz Galeri Siyah Beyaz'ın 40. yılında izleyiciyle buluşacak. Bu süreçte Ankara'nın uzun soluklu sanat geçmişi içinde Galeri Siyah Beyaz'ın sanat alanındaki özel konumu ve etkisi hakkında düşüncelerinizi paylaşır mısınız?

NEVZAT SAYIN: Siyah Beyaz, sadece Ankara için değil, Türkiye'deki çağdaş sanatın görünür hale gelmesi ve yeni sanatçıların bu işin içine katılmaları için de ayrıcalıklı bir yer. Hem daha konvansiyonel sanatçıların hem de yeni şeyler deneyen sanatçıların sergi açabildiği ender yerlerden bir tanesi. Kendine ait bir dünya görüşü, kendine ait bir sanat anlayışı, kendine ait ilkeleri olan bir yerin, yeni şeylere açık durduğu ve o açıklıktan da yeni insanların içeriye girmesine olanak tanıdığı bir yer. Bence bu anlamda çok özel bir yere sahip Siyah Beyaz.

GÜNNUR ÖZSOY.: Bar'a gel.

N.S.: Galeriyi, Ankara'nın sanat ortamını konuşuyorduk.

G.Ö.: Tamam, sanat ortamı bar.

N.S.: Doğru aslında.

G.Ö.: Galeri, bar ile bir bütün. O siyah merdivenden indiğinde bar, çıktığında galeri. Bu kadar basit yani.

N.S.: Bu iyi bir hatırlatma. Barla galerinin bir aradalığı hedonistik şeylerin bir arada tutulması gibi. İçki içmek de bir şeyler atıştırmak da sanat da bu hayatın hazları içinde.

G.Ö.: Müzik.

N.S.: Haz almanın yollarından bir tanesi de müzik. Siyah Beyaz, Ankara'da iyi müzik yapılan yerlerden birisi. Şimdi bütün bunlara eklenen muhteşem bir pizza atölyesi de var. O da haz kaynaklarından biri olarak bu bütünlüğe katılıyor. Bu bütünlüğün aralıkları var, yeni şeylere açık durması da bu aralıklar sayesinde iyi çalışıyor.

G.Ö.: Siyah Beyaz'ın olduğu apartman da tipik bir Ankara apartmanı. Ben Ankaralı olduğum için biliyorum ki şimdi onlar da böyle yavaş yavaş

azalıyor. Bahçesi çok güzel, arka bahçesi, yan bahçesi var. Bahsettiği, pizzacıyı da Nevzat ekledi bu yapıya.

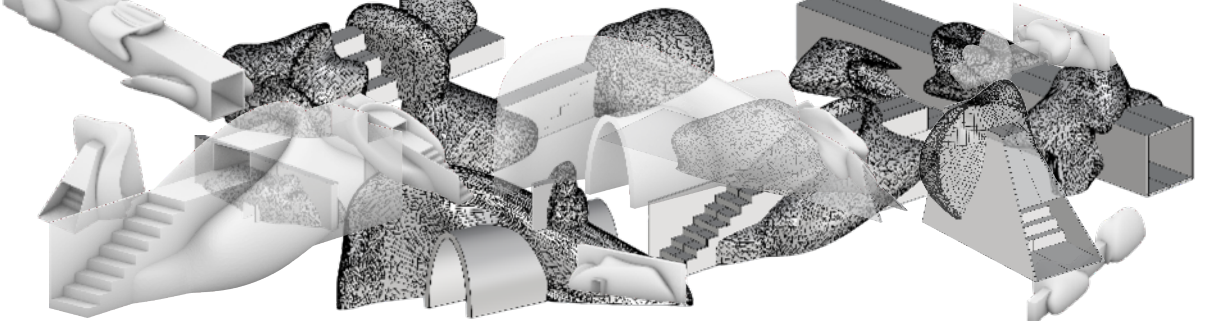
Ö.Ö.: Galeri Siyah Beyaz'ın kırkinci yılı kapsamında sanatçı eşleşmelerine vurgu yaparak birlikte üretmeyi destekleyen bir platform sunduğunu biliyoruz. Günnur Özsoy ve Nevzat Sayın eşleşmesi nasıl ortaya çıktı? İki sanatçı olarak aranızdaki iş birliğinin başlangıcı ve sergi üzerindeki çalışma süreci hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?

G.Ö.: Galerimiz bizi birbirimize münasip bulmuş. Biz de ona saygı duyduğumuz için kabul ettik. Bu projede herkes eş zaten. Karı koca ve sevgili olanlar da var. Ben Nevzat'ı çok seviyorum o da sanki bana karşı boş değil. Beraber olmak çok hoşuma gidiyor.

Ö.Ö.: Nevzat Sayın, Günnur Özsoy'un sanat pratiği ve eserleri hakkında neler söylediniz? Onun perspektifinden Günnur Özsoy nasıl bir sanatçı olarak beliriyor?

N.S.: Günnur'un işlerinin oluşmuş ile yapılmış arasında bir yerde durmayı becerebilen, kendine has işler olduklarını düşünüyorum. Birçok açıdan birçok şeye benzeseler bile. Tam da benim soyuttan beklediğim gibi kendisinden başka hikayeleri yok bu işlerin ama bana kendi hikayelerini oluşturmam için de kapı aralıyorlar. Bu benim bir sanat eserinde en çok görmek isteyeceğim ya da duymak isteyeceğim ya da etkilenmek isteyeceğim nitelik. Onun eserleri üzerine düşünerek, yazarak atölyeye gidip Günnur'la konuşarak anlaşılabilir. İçine girdikçe de düşünce taşına olmaktan çok sezgiyle yapılmış oldukları fark ediliyor. İnsanın aklının, parmaklarının ucuna geçtiği bir anda üretilmiş şeyler gibi. Yapılmışla oluşmuş arasında durmaları da bu yüzden olmalı. Bu sergi işlerinde olduğu gibi, bir yerinden bu sürece dahil olmak, dokunabilmek, müdahale edebilmek bana çok iyi geldi. Kaç yıldır tanışıyoruz ve kaç saat geçirmişimdir atölyede. Her seferinde yeni bir şeyle karşılaştığımı ve bu yeni şey üzerine düşündüğümü hissediyorum.

G.Ö.: Bunun için düşünen olmak gerekiyor tabii. Nevzat çok meraklı sadece bana değil birçok sanatçıya karşı çok meraklı.

Ö.Ö.: Şimdi size geliyor soru. Günnur Özsoy Nevzat Sayın'ı tanımlarken onun sanat tarzını ve sanat ifadesini nasıl açıklar?

G.Ö.: Ben Nevzat'ın sanat tarzını komik buluyorum. Çünkü ben mimarlık yapmıyorum. Ama o sanat yapıyor. Heykel yapıyor. Resim yapıyor. Hadi fotoğrafla başlamışsın bari o kadarla kalsaydın. Sonra gidip bir de sergi yapıyor. Şaka yapıyorum tabii ki. Nevzat Sayın benim için mimar ve güvenilir bir mimar. Ona mekân konusunda danışmak ya da onunla sohbet etmek çok hoşuma gidiyor. İtişip kakışmayı da çok seviyorum Nevzat'la. Çünkü çok zarif bir insan, hep böyle sessiz sessiz dinliyor. Onun o entelektüel mimar kafasının olması bana çok iyi geliyor. Çünkü ben entelektüel biri değilim. O yüzden de bu dostluktan besleniyorum. Nevzat'ın yeri çok başka.

Ö.Ö.: Şimdi sergiye gelelim. Ada temasını birlikte seçme süreciniz nasıl gelişti? Bu tema Günnur Özsoy ve Nevzat Sayın arasında nasıl bir etkileşim oldu ve iş birliği ortaya çıktı?

G.Ö.: Ada'yı Nevzat istedi. Ben de "he" dedim.

N.S.: Ada bana hep ilginç gelmiştir. Her tarafı sularla çevrili bir kara parçası. Eni boyu kavranabilir ölçeklerde bir adaysa bir yanlışlık varmış gibi gelir. Olmaması gereken bir yerde duruyor ya da o sırada zuhur etmiş ama az sonra da kayboluvercekmiş gibi tuhaf bir hissi vardır adanın. Arka arkaya gerçekleştirdiğim Ege ve sonrasında Adriyatik adalarına seyahatlerim beni çok etkiledi. Adriyatik adaları Ege adalarından farklı. Hem kendileri, hem birbirleriyle ilişkileri, hem de ana karayla ilişkileri açısından farklılar. Adayla kara

arasındaki dar alanları, adaların birbiriyle olan ilişkilerini, adaları oluşturan irili ufaklı kayalıkları ardarda görünce adaları defterime çizmeye başladım. Kendime göre notlar aldım. Haritada yerlerini buldum. Mircae Eliade'nin "Kutsal ve Din Dışı" kitabı elimdeydi ve kitabın bir yerinde, benzer düşüncelerle adalardan söz ediyordu. Geziden döndüğümde Piri Reis'in Kitabı Bahriye'sinde Adriyatik Adaları'nı buldum, okudum. Adaların resimlerini yapmaya başladım. Siyah Beyaz'ın teklifi de o sıralarda geldi. Ada ile yatıp kalktığım için bunu önerdim. Günnur da itiraz etmeyince adada kalmış olduk.

Ö.Ö.: Ada zaman içindeki kültürel, sosyal ve politik çağlarda farklı alanlarda değişikliğe uğramış bir metafor. Siz serginizde bu metaforu nasıl yorumluyorsunuz? Serginizde ada metaforunu bu evrimin neresinde konumlandırıyorsunuz? Ada kavramı sıklıkla izolasyon birlikte yaşamın sınırları arasındaki ilişkilerle ilişkilendirilir. Bu bağlamda izleyicilerde bırakmak istediğiniz etkiler hakkında neler söyleyebilirsiniz?

G.Ö.: "Ben bir adaya düşecek olsam seni de alırım, üzülme" dedi. Öyle geçtik bu ada meselesine. Ben zaten her şeyi izleyiciye bırakıyorum. Çünkü benim yaptıklarım soyut. Sen istersen orada ada görürsün ister moda görürsün. Benim yaptığım işlere bakıp babasının portresine benzeten, babasını hatırlayan insanlar var. Bu benzetmeler soyutun güzelliği. Ada da böyle benim zihnimde. Açık. Herkes istediği gibi değerlendirsin diye düşünüyorum. Nevzat'ın her zaman bir sürü düşüncesi var bu konularda. Mesaj iletmek istiyor. Ben kopya çektim adaya dair. Adacı olan o. Ben daha serbestim.

N.S.: Evet adanın, çok izole olduğunun yanı sıra, geçici olduğu hissi de var bende. Sınırlı ve büyüyebilme imkânı yok. Ne kadar amorf olursa olsun çok tanımlı bir geometrisi değil ama çok tanımlı bir fiziksel büyüklüğü ve biçimi var. Oysa anakaraya ait bir haritaya baktığımızda uzayıp gidiyor. Yerkürenin öbür ucuna kadar uzatabileceğin çoğul bir şey anakara. Tabii ondan daha çoğul olan deniz... Ve her ada tekil olarak bu uçsuz bucaksız denizde duruyor ve o tekil duruşuyla da tıpkı insanlar gibi hiçbir ada ötekine benzemiyor. Bir adanın benzerini bulmak mümkün değil. Bir kayalık küçüklüğünde ya da devasa boyutlarda olması fark etmiyor. Haritaya baktığınız zaman birbirine hiç benzemeyen tekil nesnelere görüyorsunuz. Amorf haliyle birlikte, belirmiş ve kaybolmaya yatkın olma hali sınırlı ve izole olma halini iyice berkitiyor. Masalsı bir doğası var adanın. Başka şeylerde olmayan masalsı bir hali var. O masalsı şeylere neresinden, nasıl dokunulabilir, dünyanın köşeli şeyleriyle adanın eğriselleri arasında nasıl ilişki kurulabilir diye kışkırtıcı bir soru belirmişti. Merdivenler, köprüler, yapılar, yollar gibi daha kolay tanımlanabilecek şeyleri kendileri olmaktan çıkarıp, geometrik bir forma büründürüp, o adaya nasıl ekleneceklerinin, eklenince bileşik bir bütün oluşturup oluşturamayacaklarının merakı da denebilir yaptığımızı.

Ö.Ö.: İki sanatçı olarak birlikte çalışmak nasıl bir deneyimdi? Bu karşılıklı etkileşimlerinizin serginin evrimine nasıl yansıdığını düşünüyorsunuz?

G.Ö.: Ben iyi yansıdığını düşünüyorum. Burada benim için en önemlisi, ikimizin de tatlı olması. Saygı sevgiden ziyade birbirimize karşı çok natürel bir toleransımız var. "Şöyle yapalım." "Hım,

tamam". Normalde sanatçılarda pek olan bir şey değil. Yani bırak iki sanatçıyı, sanatçı-galerici, sanatçı-küratör, sanatçı-mimar ilişkisinde hep bir çatışma olabilir. Bizde ise bir çatışma yoktu, hep hafif bir şekilde, eğlenerek, gülererek çalıştık birlikte.

N.S.: Neşeli.

G.Ö.: Hem neşeli, hem "neden öyle değiller, neden olmasınlar?" var bizde. Böyle olunca da sular seller gibi gidiyor diye düşünüyorum. Keşke daha çok beraber olsak.

N.S.: Günnur'un amorf biçimleriyle benim çok zorda kalmadıkça dışına çıkmak istemediğim doksan dereceli ortogonal biçimlerim arasındaki ilişki gibi benim kavrayışımın onun kavrayışı arasında çok önemli bir fark var. Bu iki benzemezin bir araya geldiği zaman oluşturduğu şey bir alışım değil, aslında bir bileşim. Onları ayırabiliriz. Fakat bir araya gelirken gösterdikleri çaba ve beceri, onları birbirinden ayırırken de gösterebilecekleri bir çaba ve beceri olarak içlerinde duruyordur. Bu, Adorno'nun "Negatif Diyalektik" dediği gibi bir durum sayılabilir. İki şey bir arada kendileri olarak durmaya devam ederek de aralarında kolay kolay tanımlanamayacak olumlu ve iyi bir ilişki üretirler. Onlar kendileri olmaktan vazgeçip üçüncü ve ikisinin alışımı olan bir şey üretmek zorunda değildiler.

G.Ö.: Ne kadar karmaşık konuştun.

N.S.: Aslında bu işler bunun özeti gibi. Kendileri olarak varlar ama bir araya geldiklerinde başka bir şey olarak biçimleniyorlar. Ayırtırınca ötekinin

izini taşısalar bile kendileri olmaya devam edebiliyorlar. Ayırıştırılmaz ya da her ikisinden de izler taşıyan ve artık kendileri olamayacak almasıık parçalar da var. Bu bazen birinin ötekinde bıraktığı boşluk olarak da kalıyor.

Ö.Ö.: Negatif kalmış oluyor yani.

N.S.: Evet. Ama olumsuz anlamda değil, boşluk anlamında negatif. Günnur'un çok sevdiğim formlarını herhangi bir yerinden kesip, ona hiç benzemeyen bir şey ekleyerek oluşturduğum yeni durum bazen onların kendileri olmaya devam etmelerinin önüne geçmiyor, bazen geçiyor. Ama alaşım değil bileşim dediğim şey de böyle başlıyor. İkisini de ikisinin bir arada oluşturduğu şeyi de aynı anda okuyabiliyoruz.

G.Ö.: Nevzat bana öncelik tanıdı diyebilirim. Atölyedeki bir buluşmayı hatırladım sen konuşurken. Çizmeye çok meraklı olduğu için defterine bir şeyler çizmişti, orada ben daha çok ortadaydım. O eskizler üzerinden çıkıp şimdi geldiğimiz noktaya vardık. Bunlarda mimar Nevzat Sayın'ın varlığı hissediliyor. Bu yamuk formların bilgisayar çizimlerini yollamıştım. Nevzat da istediği gibi kesti biçti ve kendi parçalarını ilave etti. Bu ilavelerle üretilen ilk çizimleri gördüğümde inanılmazdı. Çizimlerden en sevdiğimden birinin maketi elimde ve bu maket bile heyecan veriyor. Her şeyle dalga geçmeyi sevdiğim için bunu dev boyutlarda düşünüp, merdivenlerden çıkıp intihar etme anıtı gibi görüyorum. Bunlar, yapı gibi, anıt gibi olabilir. Büyük ölçekte heykeller, mekâna özel bir şeyler yaptığımda bu işler sadece mimarın ya da sadece sanatçının varlığını değil de çok daha farklı bir şeyleri de barındırıyor.

Bunlar da öyle ve bu yüzden ikimizin işi. Ben bunları kent içinde değil de Konya ovası gibi geniş alanları olan bir yerde anıtsal boyutlarda görmek isterim kendi adıma.

N.S.: Günnur'un söylediği gibi başlangıçta daha çok Günnur vardı ya da onun tespiti oydu ama sonunda geldiğimiz yerde de hâlâ daha çok Günnur var.

G.Ö.: Yamuk olduğum için yayılıyorum herhalde.

N.S.: Bu benim istediğim bir şey. Çünkü önemli olan hakkaniyet, eşitlik ya da eşit olmak değil. Ben Günnur'a eklendim ve bunun okunaklı olması önemliydi.

G.Ö.: Güzel olan kazansın diyorum.

N.S.: Bir sanatçıyla bir mimarı konuşuyoruz. Kimin kim olduğunun okunur bir biçimde devrede olması da olmaması da önemli olabilir. Her iki durumun da nesnel olarak karşılığını buluyor olması önemli geliyor bana. Bugün de Günnur'un varlığı daha çok ve bu sergiden umduğum da buydu. Her parçaya müdahale ederken bunu gözetmeye çalıştım. Önce bir parça vardı ben onun üzerine eklendim. Onun içine girdim. Onun yanına iliştim. Genelde Günnur'un formları kapalı olduğu için onu kesip bir et kalınlığından sonra içini de görmek bambaşka bir şey getirdi. Dışbükey olan iç bükey oldu.

G.Ö.: İçbükeylerin hastasıyım hep. Çok severim.

Ö.Ö.: Aslında Günnur Özsoy başladı bu sürece siz

de onu bir mimarlık elemanı olarak topoğrafya vs. ele aldınız diyebilir miyiz?

N.S.: Günnur Özsoy zaten vardı. Ben onun işlerinin bazılarını alıp onlara istediğim gibi müdahale etme iznini aldıktan sonra onları kendimce dönüştürerek bir şey üretmeye çalıştım diyelim. Ama bu konuşa konuşa paslaşarak gitti her seferinde. Başlangıçta, tamamen reddettiği bir önerim vardı. Mızıldanarak değiştirdim ama geldiğimiz yerden şimdi çok memnunuz.

G.Ö.: Ben de çok memnunuz.

Ö.Ö.: Sergide üretilen eserler için temel malzeme seçiminiz alüminyum olarak görünüyor. Neden seçtiniz bu malzemeyi? Ben bunu baştan beri merak ediyorum.

G.Ö.: Ben alüminyumu çok severim. Fakat belalı bir malzemedir. Özellikle alüminyum dökümde bu nitelikte bir şey çıkarabilmek için çok fazla çaba, el emeği gerekir. Benim ilk işlerim alüminyum dökümdü. Daha sonrasında elimi eteğimi çektim. Fakat sonrasında Nevzat ASAŞ ile tanışıklığı olduğunu ve ASAŞ ile yapabileceğimizi söylediğinde çok sevindim. Çünkü müthiş olanakları olan bir fabrika. Zaten işler de ortada, mükemmel bir bitiş var. Tabii bu, biraz da imkanla alakalı. Yani Nevzat'la onların hukukundan dolayı onlar da kapılarını açtı. Ve ben de balıklama atladım. Çok severim alüminyum, Ali derim onlara. Alimmm.

N.S.: Bunlar döküm olarak yapılsalar nasıl olur konusu öteden beri vardı, metal döküm olabilir mi diye konuşuyorduk. Günnur'un işlerinden bir

tanmesini mermerle yapmayı denemiştik ama metal denememiştik. Metal ile yapma meselesi ara ara Günnur'la da konuştuğumuz bir şeydi. ASAŞ'la tanışıklık ve konuya gösterdikleri yakınlık malzemeyi seçilmiş bir şey olarak değil de karşılaşılmış bir şey olarak alüminyuma taşıdı ve ilk çalışmalarda bile alüminyumun çok olanaklı bir şey olduğunu görünce orada kaldık.

Ö.Ö.: Serginin mekânsal düzenlemesi ve eserlerin konumlandırılması noktasında nasıl bir yaklaşım benimsediniz?

N.S.: İşlerin bir platformun üzerinde olmaları onların ada konumunu pekiştiren bir şey. Yani bir kaidenin üzerinde değiller. Yerde de durabilirler ama izlenmeleri zorlaşır. Büyük bir zeminin üzerine durmaları bu nesnelere adalık halini kuvvetlendiren bir şey. Aslında başından beri temel mesele buydu. Hangisinin hangisinin yanına geleceği muhtemelen yerinde karar vereceğimiz bir şey olacak. Ama kendileri platformda, modelleri duvarda ya da yerde, orada burada olabilir. Dolayısıyla süreci de bir biçimde okunaklı kılabilmek için duvardaki bütün o yazılar çizimler, eskizler, karalamalarla birlikte modelleri de kullanacağız. Modellerin kendilerini kullanmak özel bir durum. Çünkü bu teknolojiye kalıbın içerisine sıcak alüminyum döküldüğünde o model eriyecek ve yerini alüminyuma bırakacaktır. Ama modellerin kendileri de o kadar güzel nesnelere ki kıyamadık. Kum kalıbı oluşturduktan sonra kalıptan çıkarabileceğimiz şekilde ürettik modelleri. Son ürünü üretebilmek için üretilmiş bir ara yüzün görülmesini istedik. O ara yüzün döküm sırasında yok olması bu teknolojiye benimsenmiş bir şey. Fakat sürecin başkalarına

Günnur Özsoy - Nevzat Sayın

In its 40th anniversary season 2023-2024, Gallery Siyah Beyaz hosts artist pairs as a response to the practice of co-production. Sharing their time and space with each other, the artist pairs not only work with the same material at different times, but also transform each other's materials and images in the same space. This collaboration, which starts from the production process of the artist pairs and is basically a life practice, invites the artists, the gallery and the viewers to cooperate.

An island is a piece of land that is surrounded by water and usually isolated from the other lands. While this physical solitude often represents the inner world, consciousness, and existence of the human being in the island metaphor, it can also refer to the social and political structures of the outside world. Discovering one's inner world and getting to know oneself is almost like traveling on an island.

Günnur Özsoy presents a reality in which existence and non-existence meet in the islands, which cannot be expressed in words and transform into the images of an abstract idea. The flow of time slows down there and draws an indistinct line between the reality and imagination. The architectural approach of Nevzat Sayın allows us to explore the spatial dimension of the concept of island. Those who descend into the labyrinths of the island world encounter a reality that turns into images of abstract thoughts and this abstract reality maintain its existence as a space that is difficult to perceive. There is neither the island nor the non-island. The defined void is beyond any kind of concept.

ÖZLEM ÖZTÜRK KARADOĞAN: Your exhibition will meet the audience on the 40th anniversary of Gallery Siyah Beyaz. In this process, could you share your thoughts about the special position and influence of Gallery Siyah Beyaz in the field of art within Ankara's long-standing art history?

NEVZAT SAYIN: Siyah Beyaz is a privileged place not only for Ankara, but also for the visibility of contemporary art in Turkey and the participation of new artists. It is one of the rare places where both more conventional artists and artists who experiment with new ideas can exhibit. It is a place that has its own world view, its own understanding of art and its own principles and is open to new things and let new people in through that open door. I think in this sense, Siyah Beyaz is very special.

GÜNNUR ÖZSOY: Come to the bar.

N.S.: We were discussing the gallery and Ankara's art scene.

G.Ö.: OK. The bar is the art scene

N.S.: That is actually right.

G.Ö.: The gallery is one with the bar. The bar is down those black stairs and when you go upstairs, it is the gallery. It is that simple.

N.S.: That is a good reminder. The coexistence of the bar and the gallery is like the coexistence of hedonistic things. Drinking, having snacks and art are included in the pleasures of this life.

G.Ö.: Music.

N.S.: One of the ways to get pleasure is music. Siyah Beyaz is one of the places in Ankara where you can listen to good music. Now, a great pizza studio has also been added. It also becomes a part of this entity as one of the sources of pleasure. This entity has intervals, and it is open to new things thanks to them.

G.Ö.: The apartment building of Siyah Beyaz is a typical Ankara apartment building. Since I am from Ankara, I know the number of them is slowly decreasing recently. It has a beautiful garden. It

has a backyard, a side garden. Nevzat himself added the pizzeria he mentioned to this building.

Ö.Ö.: We are aware that Gallery Siyah Beyaz offers a platform that supports co-production by emphasizing artist pairings as part of its fortieth anniversary. How did Günnur Özsoy and Nevzat Sayın started to collaborate? Could you tell us more about the beginning of your collaboration as two artists and the process of working on the exhibition?

G.Ö.: Our gallerist matched us and we accepted out of respect for her. Almost all the pairs are couples. There are also married couples and partners. I love Nevzat very much and I think he also has feelings for me. I like being together.

Ö.Ö.: What are Nevzat Sayın's comments about Günnur Özsoy's artistic practice and works? What kind of an artist is Günnur Özsoy, from his perspective?

N.S.: I think they are very unique works that manage to stand somewhere between the formed by itself and the built. Even if they are similar to many other things in many ways... They meet my expectations from an abstract as they do not have a story except themselves and they leave the door open for me to create my own stories. This is the point that I would most like to see or hear or be influenced by, in a work of art. Her works can be understood by talking to Günnur in her studio and by reflecting and writing on them. As you get deeper, you realize that, most of the works have been created by intuition rather than being really thought out. They are like things that were produced at a moment when one's mind moved down to one's fingertips. That must be why they stand between the formed by itself and the built. As with the works in this exhibition, it felt very good for me to be involved in this process at some point, to be able to touch and intervene. For how many years have we known each other and how many hours have I spent in the studio? Each time, I feel like I am dealing with or reflecting on something new.

G.Ö.: You need to be a thinker for that, of course. Nevzat is very curious, not only about me but also about many other artists.

Ö.Ö.: *This question is for you now. When Günnur Özsoy describes Nevzat Sayın, how does she define his artistic style and artistic expression?*

G.Ö.: *Ben I find Nevzat's artistic style funny, because I am not in architecture, but he is into art. He sculpts and paints, let alone photography. Moreover, he has exhibitions. Of course, I am joking. Nevzat Sayın is an architect and a reliable architect for me. I enjoy consulting him about space or having conversations with him.. I love quarreling with Nevzat as he is a very elegant person; he always listens quietly. His mind as an architect, nourishes me intellectually as I am not an intellectual person. Thus, this friendship nourishes me. Nevzat has a very special place.*

Ö.Ö.: *Now, let's move on to the exhibition. How did the process of choosing the theme of the island together develop? How did Günnur Özsoy and Nevzat Sayın interact and collaborate on this theme?*

G.Ö.: *Island was Nevzat's idea and I said, "ok".*

N.S.: *Islands have always been interesting to me. Pieces of land, surrounded by water... If it is an island with perceivable scales, I feel like something is wrong. It has a strange feeling as if it is located on a place where it should not be, or as if it has just appeared at that point but will soon disappear. My consecutive trips to the Aegean islands and then to the Adriatic islands had an impact on me. Especially the Adriatic islands are different from the Aegean islands in terms of themselves, their relationship with each other and their relationship with the mainland. When I saw the narrow spaces*

between the island and the mainland, the relationship between the islands, the rocks of different scales that build the islands, I started to draw the islands in my notebook. I took notes for myself. I located them on the map. I was reading Mircea Eliade's book "The Sacred and the Profane" which mentions the islands with a similar approach. When I got back from the trip, I found the Adriatic Islands in Piri Reis's Kitab-ı Bahriye (The Book of Bahriye) and I read it. I started to make the paintings of the islands. Then I received the proposal from Siyah Beyaz. As I had been living with the island day and night, I suggested it and Günnur did not object. So we decided to keep on with island.

Ö.Ö.: *The island is a metaphor that has changed in different areas in cultural, social and political eras over time. How do you interpret this metaphor in your exhibition? Where do you position the island metaphor in this evolution? The concept of island is often associated with relations between isolation and the limits of cohabitation. In this context, what can you say about the impacts you intend to create on the viewers?*

G.Ö.: *He said that, "If I was left on an island, I would take you with me, do not worry". That was how the issue of island came out... I already leave everything to the viewer as I create abstract works. It is up to you to see an island or fashion in it. There are also people who see my work and resemble it to the portrait of their father and remember their father. It is the beauty of abstract. Island is also open ended in my mind. Open ended. Everyone can interpret it as they wish. Nevzat has lots of ideas on this subject. He*

intends to convey a message. I cheated about the island. He is the one who is fond of islands. I am freer.

N.S.: *Yes, island feels very isolated and very temporary to me. It is limited and cannot grow. No matter how amorphous it is, it does not have a very defined geometry, but it has a very defined physical size and form. However, when you look at the map of a mainland, it goes on and on. It is something that you can extend up to the other end of the earth. Well, sea is more plural than it. Each island stands singularly in this immense sea, and in that singularity, just like people, no island is like any other. It is not possible to find the like of an island. It does not matter if it is the size of a small rock or it is gigantic. On the map, you see singular objects that are nothing alike. Together with its amorphous state, its tendency to appear and disappear reinforces its limited and isolated state. Islands have a fairy nature. They have a fairy state that other things do not have. A provocative question arose as, where and how these fairy things could be touched, how a relationship could be established between the angular things of the world and the curvatures of islands. It could also be called the curiosity of how things that can be more easily defined such as stairs, bridges, buildings, roads, etc. can be attached to the islands by taking them out of themselves and giving them a geometric form, and whether they can form a composite whole when attached.*

Ö.Ö.: *What was it like to work together as two artists? How do you think your interactions are reflected in the evolution of the exhibition?*

G.Ö.: *I think it reflects well. The most important thing for me here is that we are both sweet. We have a very natural tolerance for each other rather than respect and love. "Let's do it this way." "Hmm, okay". This is not common among artists. I mean, let alone two artists, there can always be a conflict in the relationship between artist-gallerist, artist-curator, artist-architect. In our case, there was no conflict, we always worked together, smiling.*

N.S.: *Hilarious.*

G.Ö.: *It is both hilarious and includes "why not" instead of "why so". Thus, I think, it proceeds easily. I wish we could be together more often.*

N.S.: *There is a very important difference between my understanding and hers, like the relationship between Günnur's amorphous forms and the ninety-degree mid-rotating structures that I do not want to get out of unless I have to. When they come together, they do not create an alloy, they actually create a composition. We can separate them. However, the effort and skill with which they come together is still in them as an effort and skill with which they can separate themselves. This is something like Adorno's negative dialectic, in which two things keep standing together as themselves and produce a positive and good relationship that cannot be easily defined. They do not have to give up being themselves and produce another thing that is an alloy of the two.*

G.Ö.: *It sounds complicated.*

N.S.: *Actually, these works are like a summary of*

this. They exist as themselves, but when they come together, they form something else. Although they bear traces of the other, when separated, they can continue to be themselves. There are also composite parts that cannot be separated or that carry traces of both and can no longer be themselves. Sometimes this is the space left by one on the other.

Ö.Ö.: *So, it remains negative.*

N.S.: *Yes. But not in a negative sense, negative in the sense of void. The new situation I create by cutting Günnur's forms, which I love very much, and adding something that looks nothing like it, sometimes does not prevent them from continuing to be themselves, but sometimes it does. However, this is how what I call composition, not alloy, begins. We can read both of them and what they create together, simultaneously.*

G.Ö.: *I can say that Nevzat gave me the priority. I recalled a meeting in the studio while you were talking. He drew something in his notebook as he likes drawing and I was more in the center there. We started from those sketches and reached the point we are at now. The architect Nevzat Sayın's presence is visible in them. I sent him the computer drawings of those amorphous forms. Nevzat cut them as he wished and added his own parts. When I saw the first drawings produced with these additions, it was incredible. I have a model of one of my favorite drawings and even this model thrills me. As I like to make fun of everything, I think of it on a giant scale, like a monument of suiciding from the stairs. These can be like buildings, like monuments. When I produce large sculptures,*

something site-specific, it does not include just the presence of the architect or just the artist, it includes something very different. These are like that and that is why those works belong to two of us. For my part, I would like to see them in monumental dimensions, not in the city, but on large fields such as the Konya plain.

N.S.: *Sure, just as Günnur said, at the beginning, Günnur was more visible, at least according to her. However, in the end, Günnur is still more visible.*

G.Ö.: *I might be holding a large space as I am amorphous.*

N.S.: *It is something I desire because it is not about being fair or equal. I added myself on Günnur and the important thing here for it was to be legible.*

G.Ö.: *May the good one win, then.*

N.S.: *We are discussing an artist and an architect. Either the legibility or the illegibility of who is who may be important. It seems important to me that both situations find their objective counterpart. Today, Günnur is more present and this is what I expected from in this exhibition. I tried to pay attention to it while intervening in each piece. First, there was a piece and I added on it, I entered in it, I was attached to it. Since Günnur's forms are usually round, cutting them and seeing inside them through a thickness of flesh, created something completely different. The convex became concave.*

G.Ö.: *I have always been a fan of concavities. I love them.*

Ö.Ö.: *Can we say that, in fact, Günnur Özsoy started this process and you approached it through topography etc. as an architectural element?*

N.S.: *Günnur Özsoy was already there. Let's say that, I took some of her works and tried to produce something by transforming them in my own way, with her permission to intervene in them as I wish. However, it always proceeded through conversations and sharing thoughts. For example, she totally refused one of my suggestions at the beginning. I changed it reluctantly but now, I am very pleased with the present state.*

G.Ö.: *I am very pleased too.*

Ö.Ö.: *Your main choice of material for the works produced in the exhibition seems to be aluminum. Why did you choose it? I have been wondering about this.*

G.Ö.: *I like aluminum so much but, it is a troublesome material. Especially aluminum casting takes a lot of effort and manual labor to produce something of this quality. My early works were aluminum casting, but then I stopped using it. However, then when Nevzat told me that he was acquainted with ASAŞ and that I could work with them, I was thrilled as it is a factory with great facilities. As visible from the result of the works, they have a perfect finish. Of course, this is also a little bit about the opportunities. I mean, because of the relationship they have with Nevzat, they*

opened their doors and I jumped in. I love aluminum, I call them Ali. Myy Ali.

N.S.: *The question producing by casting had been around for a long time we were discussing if they could be casted from metal or not. Once, I tried to produce one of Günnur's works out of marble but I had never tried metal. The issue of producing out of metal was also something that Günnur and I discussed from time to time. The acquaintance with ASAŞ made aluminum possible, not as something chosen but by chance and when we saw that aluminum has a potential in the early works, we decided to continue with it.*

Ö.Ö.: *How did you approach the spatial organization of the exhibition and locating the works?*

N.S.: *The works themselves will be on a platform. This actually emphasizes their status as island. They are not on a pedestal. They could be on the floor but then it is hard to view them. The fact that they are standing on a vast ground is something that emphasizes these objects as islands. In fact, this has always been the main issue. In which order they will be located will probably be something we will decide in the space. They may be on platforms and their models may be on the wall or on the floor. Therefore, in order to make the process legible in some way, we will use the models along with all the writings, drawings, sketches, doodles on the wall. Using the molds themselves is very special as, in this technology, when hot aluminum was poured into the mold, the mold would melt and be replaced by aluminum. However, the models themselves were such beautiful objects that we could not spare them.*

After creating the sand mold, we produced the models in a way that we could remove them from the mold. We wanted to have an interface that was produced in order to produce the final product. The fact that the interface disappears during casting is something adopted in this technology. However, in order to be able to define the process to others, it was important to physically have the model. Without thinking about which is more important, we wanted the models to be in the exhibition, being as important as the finished art objects. In my opinion, somewhere between the spontaneous and the designed, the structure of the exhibition has been decided.

G.Ö.: *That is definitely very important for me. . It is nice to see the final work, but it is very good for the ones who are interested to see how these works have been produced. Thus, I think, it will be great to have photographs and notes that define the process, on the walls as what is essential and what I really care about is the production phase, that process. Of course, this includes eating, drinking, making fun and everything as they come out as a result of all of those.*

N.S.: *Just as Günnur's works let me to create my own fairy tale, if these works let those who come to the exhibition create their own fairy tales, something lasting may come out of this result....*

Eserler *Works*

4a, 2024
alüminyum döküm *aluminium casting*
6 x 31 x 12 cm

5b, 2024
polyester
13 x 40 x 20 cm

7a, 2024
alüminyum döküm *aluminium casting*
11 x 26 x 15 cm

8b, 2024
polyester
15 x 83 x 25 cm

10, 2024
alüminyum döküm *aluminium casting*
49 x 63 x 18 cm

9b, 2024
polyester
41 x 18 x 10 cm

11, 2024
alüminyum döküm *aluminium casting*
57 x 56 x 33 cm

11, 2024
alüminyum döküm *aluminium casting*
20 x 19 x 12 cm

